

Akolyta

Príspevok pridal Mortimer
©tvrtok, 09 august 2007

Vzkaz z velitelství nás zastihl ve chvíli, kdy jsme se účastnili půlnoční modlitby. Servitor způsobilně poěkal až dokoněme první část litanií a teprve pak mi svým bezbarvým hlasem vyřídil rozkaz dostavit se do chrámu Jeho Svítla, nynějšího místa provizorního velitelského štábu. Dorazili jsme během chvilky, kaple, ve které byla sloužena bohoslužba, ležela nedaleko.

Uvnitř chrámu bylo živo jako o polední mši – velitelství si nemohlo dovolit ztrácet čas odpočinkem. Po celém místě hořely boje způsobené naším výsadem, jejich odlesk rudí ozařoval rozstřílené prostory svatých míst.

Na místě oltáře stála obrovská koule holomapy, spojená mohutnými svazky drátů a kabelů s okolo sedícími technoknizi a astropaty. Nad nimi se dohadovala generálská suita, kolem nichž bíhali kurýři a servitoři.

Sotva jsme se sestrami vešli do chrámových prostor, vyšel nám naproti jeden z mužů stojících okolo holomapy, celý zakutý v černém keramitovém brnění potřísněném krvavými cákanci.

Maršál Černých Templářů Valor Aegadis.

Kývl nám na pozdrav a pak mě odvedl do jedné z bočních kaplí, sloužících coby zpovědnice. Sestrám pokynul aby poěkaly v hlavním sále. Jakmile jsme byli uvnitř, zapadly za námi její vzduchotěsné dveře. Zbystřil jsem, tohle nevypadalo na běžnou akci vymytání hereze.

„Inkvizitore Dariene, omlouvám se, že jsme vás i váš oddíl vytrhli z odpočinku ale situace, která nastala, si vyžaduje přítomnost vaši i vašich řádových bojovnic.“

„Neomlouvejte se, služba Císaři ospravedlňuje jakoukoliv obě. A...ještě nejsem plnohodnotný služebník inkvizice. Stále jsem jenom ve fázi výcviku.“

Marióák beze slova přešel nepřítomnost mého mistra.

„Přejdu tedy rovnou k věci. Říká vám něco jméno von Strömberg?“

Chvilí jsem pátral v paměti ale pak jen pokrčil rameny. „Bohužel, to jméno slyším poprvé.“

„Divil bych se, kdyby ano. Je to výkonný inkvizitor z Ordo Malleus. I já jsem ho do dnešního dne neznal. A ani jsem nevidil, že tu je s námi. Před necelou půlhodinou se nám totiž sám ozval.“ Překvapením jsem lehce pozvedl obočí. Přítomnost Lovce démonů jsem tu opravdu nečekal. A ještě měni jsem čekal, že na sebe bude upozorňovat.

„Co potřebuje?“

„Nahlásil nám svoji pozici a nařídil poslat za ním posily minimálně o deseti mužích. Výslovně nám přítom nařídil, že se musí jednat o inkviziterní jednotky.“

„Dobře, ihned se vydáme na cestu. Jaké jsou jeho propozice?“

„Nachází se asi padesát metrů pod zemí.“

„Cože ??“

„Ano, slyšel jste dobře. Nevíme kde přesně je ani jak se tam dostal, takže půjdete víceméně naslepo, pouze podle údajů, které se nám povedlo získat stopováním jeho vysílání.“

„Ale..jak to mám udělat ??“

„To je vaše věc. Ale asi to nijak dokážete, protože von Strömberg si vyžádal vás osobně.“

„Co ? Jak..?“

„Nevím. Ale to je teď jedno, všechno zjistíte až tam dorazíte. A měl byste vyrazit okamžitě, na cestu máte necelé tři hodiny. Další z propozic von Strömberga,“ dodal omluvně při pohledu na můj nevěřící výraz.

„Jednu výhodu bych ale pro vás přeci jen měl. Pro větší bezpečí a znásobení palebné síly s vámi půjde jeden oddíl mých Templářů pod vedením Lothara, našeho Šampiona obdařeného svatou vizí.“

Na ta slova se vrata zpovídnice se sykotem otevřela a v nich se objevil mohutný muž s templáuským křížem na obrtném rameni a s dlouhými bílými vlasy, spadající až na hrudník. Mlčky mi kývl na pozdrav, zatímco se opíral o svůj černý obouruční meč.

Naposledy jsem se otočil na maršála. „Co přesně vám von Strömberg řekl o tom k čemu nás potřebuje?“

„Ně řekl nám nic. Císař vám pomůže. Budete to potřebovat...“

Templáci nás zavedli do jednoho z rozbitých domů a pak bez zaváhání naskákali do díry, která se otvírala v jeho podlaze. Dlouze jsem pohlédl na jeptišky stojící okolo mě a snažil se vryt jejich nadpozemsky krásné tváře do paměti. Měl jsem neustálý dojem, že tuhle možnost mám naposled v životě.... Dívky si pak do jedné nasadily povelky a postupně všechny naskákaly do temnot za Templáci. Vzápětí jsem je následoval i já, s vyčítavou modlitbou na rtech....

Chodba, ve které jsme se ocitli, byla jak vystřižená z učebnic historie. Táhla se daleko do tmy na obě strany, bez omítky, s vystupujícími cihlami, které vzbuzovaly představy vyhozených žeber. Plíseň byla prolezlá skoro všude a okolo nás vzlínal nechutný smrad ze zelenavé břečky, tekoucí nám pod nohama.

Pohledem na lokátor jsem zkontroloval směr a mávl rukou do tmy. Lothar se beze slova klusem rozbíhl pryč a s ním všichni ostatní. Během chvilky jsme museli zapnout světla, protože podzemní tmu nedokázal protrhnout ani náš upravený zrak.

Běželi jsme dlouho, minuty se nekonečně vlekly a vzápětí splašení ubíhaly podle toho, jestli jsem se vyčerpáním modlil abychom na chvíli zastavili nebo v hrůze trnul, že se nestihneme večas dostat na místo setkání. U každé křižovatky se všichni zastavili a Lothar na mě tážavě pohlédl. Napínal jsem svou vůli k prasknutí a snažil se odhadnout správný směr k našemu cíli, vída, že chyba nás všechny může stát život.

Čím déle jsme běželi, tím hlouběji jsme se nořili do podzemí a ztráceli kontakt s povrchem. Čas od času se na nás snesla sprška zdiva, uvolněného rachotem bitvy, který otřásl celou chodbou. Ve světle našich lamp pak zviřený prach malou chvilku taněl jako hejno svítlušek a mátl naše smysly. Pokaždé jsme jím probíhali a nechali ho daleko za námi, nevšímajíc si jeho zvláštního kouzla.

Pak na nás zaútočil první nepřítel.

Uslintaní démoni s drápy a zuby ostrými jako šavle a stejně tak zahnutými. Do poslední chvíle tiší a nehybní, ve chvíli, kdy na ně dopadl kužel světla, se na nás vrhli jako tornádo a stal se z nich švoucí kotouč smrtelných šípů. Tehdy přišly na řadu naše zbraně v čele s těmi několika plamenomety, které chodby před námi vyčistily stejně jako svatý plamen odhodlání něčí hnilobu kacířství.

Měl jsem štěstí, že útočili maximálně v pět. Vyšší počet by si nepochybně vybral krutější daň než jen škrábance na pancíři a povrch seknutí....

Když už jsem přestal doufat, že se ještě nikdy na světlo a hodinky ukazovaly pět minut po stanoveném limitu, se to stalo. Ze tmy před námi, kam nedosáhlo světlo lamp, hvízdnul výstřel a neškodní se mi odrazil od brnění. Všichni bleskovi zhasli světla a přitiskli se ke zdem.

Vteřiny se líně vlekly a ve vzduchu nebylo slyšet nic, ani ně zrychlený dech. Srdce mi hlasitě bušilo v hrudi, měl jsem dojem, že s celou prostorem kolem mě musím tím zvukem otřásat. Opatrně jsem do tmy začal natahovat myšlenkovou paži a snažil se zlehka dotknout toho, kdo na nás stál.

Pomalou, pomaličku jsem tápal ve tmě, když tu náhle... prudce jsem se odrazil od toho nejmohutnějšího psi-štítu, na který jsem dosud narazil. Do mysli jsem dostal ránu tak silnou až mi před očima vyskočil rej jisker.

Ze tmy se ozval zvučný hlas s podtónem výhrůžky: „Jdete pozdě. Ještě jednou a budu mířit na hlavu.“

Ve světle rozžatých lamp se před námi objevila křižovatka čtyř chodeb, na které se za ohybem stíny kryly dvě postavy – jedna v modré zbroji Ultramaríny a druhá v šedobílém brnění Inkvizice. Von Strömberg si nás chladně změřil a pak krátce pokynul hlavou, nejspíš na znamení souhlasu se svými úvahami.

„Dál budou pokračovat jen inkviziční síly. Zbytek počká tady a bude nám krýt ústupovou cestu.“ Na místě se otočil a vykročil pryč chodbou vpravo.

Pohledem a pokývnutím jsem se rozloučil s Lotharem a pak vyběhl za inkvizitorem, minouc přitom několik seser, které čekaly aby mohly zaujmout postavení na konci průvodu. Ultramaríák mi nevinově ani pohled a chladně se přivítal s

ostatními. – jeho kapitula mila k Templáøùm vždy trochu dál než my, Inkvizice.

Dobíhl jsem von Strömberga a zaøadil se o krok za něj, tak jak kázala etiketa. Sestry kolem nás jsem vidil jen jako neznatelné stíny, skryté za pruhy svítla z jejich lamp. Každá z nich si dávala velký pozor na to aby neosvítla nikoho z ostatních.

„Pane ?“ odvážil jsem se položit otázku. „Kam to jdeme ?“

„To brzy uvidíte, pane Dariene.“

Zklamani jsem zmlkl. Neèekal jsem, že mi to øekne ale pøeci jenom.... Zaèal jsem si opakovat krátkou modlitbu na zpevnìní mysli. Zvidavost není dobrá vlastnost, zvlášt• pro budoucího inkvizitora ne.

Von Strömberg se náhle zastavil a úkosem na mì pohlédl. Mil jsem dojem, že jsem na jeho tváøi zahlédl prchavý úsmìv ale ruku do ohni bych za to nedal. Inkvizitor mi pokynul a pohybem ruky mì poslal vedle sebe.

„Víte proè tu jsem ?“ zeptal se mì posléze pøi chùzi.

„Nejspíš kvùli té nákaze Chaosem, která postihla tento svìt.“

„Správná úvaha,“ poznamenal suše. „Tei zkuste použít mozek a odpovìzte mi ještì jednou.“

„Nevím, pane, pøesný dùvod, ale domnívám se, že se tu asi vyskytla nijaká démonická síla, jinak byste tu asi nebyl vy osobni.“

„Opit správnì.“

„Víc už ale...“

„Asi pøed mìsícem,“ nenechal mì domluvit, „jsem tu pøistál s deseti Šedými rytíøi. Spolu s jednotkou seržanta Valeria, kterého jsem mohl poznat na té køižovatce, jsme narazili na pøitomnost, jak jste správnì vytušil, démonických sil. Sakra velkých démonických sil. Po støetnutí s nimi jsem naživu zùstal jen já a Valerius, oba jsme se s pomocí Císaøovou dostali až sem a tady pokračovali v boji.....“ Zbytek vity nechal vyznít do ztracena.

Zaèaly mi do sebe zapadat souvislosti a vïdomosti, získané studiem zpráv odeslaných ještì pøed uzavøením blokády.

„Mimoходом,“ pokračoval von Strömberg dál, „kde máte zbytek jednotky? Neøíkejte, že sem eklesiarchát poslal jen vás a deset bojovnic ?“

Èekal jsem, že tuhle otázku dostanu ale pøesto mì ostøe bodlo v hrudi. Další prohøešek mysli, napadlo mì. „Máte pravdu, původni nás bylo mnohem víc. Bihem výsadku ale zbytek sester vèetnì mého mistra zahynulo ještì pøi prùletu atmosférou.“

Von Strömberg chvíli kráèel tiše. „Škoda, jejich pomoc by se nám hodila...“

„Ano pane,“ odpovìdil jsem a snažil se pøitom kontrolovat svůj hlas. Nemil jsem tušení, jestli to není nijaká zkouška, kterou mi von Strömberg nachystal.

Náš rozhovor náhle skonèil, když sestry kolem mnì bleskovì zhasly svoje svítlny a mì se v mozku zhmotnila subvokalizovaná zpráva od dívek v pøední linii – bižnou radiovou komunikaci nepoužily kvùli snadnějšímu zachycení zprávy.

++Dariene, cesta pøed námi konèí závaem. Zpoza něj je slyšet øev a rachot zbraní. Oèekáváme rozkazy++

Tázavi jsem se podíval na von Strömberga, zprávu zjevnì zachytil také. Nejspíše kývl hlavou, v nastalé tmì jsem to mohl jenom tušit

++Èekejte na náš pøíchod, zatím nic nepodnikejte. Hned jsme tam. Konec++

++Rozumím. Konec.++

Von Strömbergova tváø se rozjasnila svìtlem z jeho kulatých brýlí, které zapnul do módu viditelného svítla. V jejich záøi na mì pohlédl a oèi se mu horeèenatì leskly.

„Jsme na místì.“

Pøikrèeni jsme stáli za ohybem chodby, kterou jsme pøišli. Cestu nám, pøesni podle hlášení od Celesty, jedné z pøedních hlídek, zahrzovala stina z balvanù. Na první pohled bylo vidít, že sem nespady náhodou – každý z nich nesl známky nedávného použití výbušniny a jakýchsi drápù, které na jejich povrchu vyryly dlouhé ostré rýhy. Zvuky zpoza kamenù byly tlumené ale nedalo se je pøeslechnout – mnohohlasý øev stovek nelidských hrdel, obèasný jeèivý výkøik bolesti a nepravidelní ozývající støelba z bolterù. Po zádech mi pøebíhl mráz a musel jsem si vši silou opakovat modlitbu za modlitbou. Moc to nefungovalo – z druhé strany na mì dýchala smrt v té nejèistší formi a mé tilo to vidilo.

Von Strömberg se k nám otoèil a svitlo z jeho brýlí pøejelo po našich bledých oblièejích.

„Na druhé strani nás èeká Chaos ve zkrystalizovaný do své nejtemnější podoby. Víím, že mnozí z vás už proti nimu bojovali ale zde.... A• už nás tam èeká cokoliv, Císarø se na nás bude dívat a my ho nesmíme zklamat. Pamatujte na to, jako i na jeho radost, kterou pocítí až vymýtíte další z brlohù neèistých sil. Buíte bez slitování! Bez soucitu!“

Výraz v inkvizitorových oèích byl neúprosný. Øíkal nám, že to co jsme právi slyšeli, je beze zbytku pravda.

„Nyní si zopakujeme dvacátý pátý žalm. Dá nám energii bojovat ze všech sil. Poklekníte, sestry.“

Jako v tranzu jsem poklekl a sklonil hlavu. Chodba byla dost široká na to aby stejnou víc mohl udílat zbytek oddílu. Zuøivi jsem si opakoval jeden verš za druhým a snažil se na ni soustøedit ale nešlo to... Po oèku jsem sledoval, jak von Strömberg pøecházel od jedné ženy k druhé. Každá v kleku zvedla hlavu oproštinou od pøilby a nechala si udílat znamení øíšského orla na èelo. Inkvizitor pak na ni cákl trochu svícené vody z pøíruèení nádoby, kterou mìl u pasu a nico jí tiše øekl. Dívkám se v oblièejí usadil vyrovnaný výraz, s klidem si nasazovaly své pøilby a povstávaly, chystajíc si svou zbraò.

Ke mnì inkvizitor pøišel až naposled. Zvedl jsem hlavu a pohlédl mu do oèí. Muž udílal rukou žehnajíc gestu a pak mi na temeni pøistála sprška vody. Nevnímal jsem nic kromi jeho pohledu. Tvrdý výraz se zmínil na mìkké svitlo, ladící s tím, které vycházelo z brýlí. Vidil jsem v nich svaté odhodlání a nezlomnou víru v úspìch. Mùj strach zaèal roztávat.

„Dnes, pane Dariene, poznáte pravou podstatu toho, proti èemu bojujeme. Nemáte se èeho bát, vaše duše do spárù Chaosu nepadne. Ne dokud tu jsem já. Nyní povstaòte.“

Poslušni jsem se zvedl a stále hledil do jeho oèí. Von Strömberg vážni pokývl hlavou a nezøetelnì se usmál. Pocítíl jsem, jak mi plní svaté odhodlání položit za Císarøe život.

Pak se jeho brýle potáhly zrcadlovou clonou a svitlo z nich pohaslo. Jeptišky tiše stály za inkvizitorovými zády, seøazené a s pøipravenými zbranìmi. Vidil jsem, že žádná nezklame. Vidil jsem to už i o sobi.

Von Strömberg pozvedl ruce a v nich mohutné kladivo, dosud ukryté pod rudým pláštím na zádech. Pevni se rozkroèil a napøáhl se s ním proti navršené zdi. Bohatì zdobená hlavice kladiva zaèala záòit vnitøním svítle, vykreslujíc na zdech mihotavé stíny. Po nekoneènèé vteòini se ubraò obrovskou rychlostí mihla vzduchem. Tisni než udeøila do kamenù se její svitlo ještì znásobilo a vzduch kolem ní zhoustl. Èas okolo nás se zpomalil a nikdo se nebyl schopen pohnout. Jen kladivo samo.

Narazilo do závalu a kolem nás se prohnalo zahøminí, které vyústilo v mohutnou explozi. Místo pevné pøekážky se pøed námi otevøela díra. Brána do pekla...

„Za Imperátora !!“

S kòikem jsme naskákali do vzniklého otvoru a ještì ve vzduchu zaèali støílet. Bìhem zlomku vteòiny jsem si prohlédl místo, kam jsem mìli namíøeno.

Gigantická jeskynì, jejíž druhý konec se ztrácel v nedohlednu, pokrytá zvrásninými stalaktity a se stinami znetvoøenými kapající vodou. Celá prostora byla vyplnìna vlnícím se moøem démonických til, která po sobi lezla, navzájem se požírala a strašlivým zpùsobem pøi tom øvala. Jediné místo, kde se démoni nevyskytovali, byl jakýsi ostroh vzniklý vzestupem zemì nad úroveò ostatku jeskynì.

Ostroh byl obsazen mohutnými pøístroji, pospojovanými tlustými svazky kabelù a obsluhovanými kreaturami natolik pokøiveným Chaosem, že nebylo poznat, jak vypadaly pùvodni. Uprostøed pak byl umístìn generátor silového pole, které nadnášelo....to.

Jinak se to nazvat nedalo. Ohromné torzo tila, vzdálenì pøipomínající humanoidní. Služebníci kolem nij pobíhali a vráželi do nij kusy masa, které vytrhávali obrovskými drapáky ze svíjejících se til démoù, kteøí byli vyzvedáváni ze dna jeskynì.

Nemil jsem èas uvídomit si hrùznost situace. Na ostrohu totiž kromi ostatních byly i mohutné postavy zakuté do pokøiveného pancíøe, pokrytého vrstvou nechutných tekutin. Padlí mariòáci na nás okamžitì zaèali støílet.

Ve chvíli, kdy jsem dopadl na kamenný povrch ostrohu, se èas opit rozbíhl svým normálním tempem. Plynule jsem pøešel do kotoulu a dostal se tak do pokleku, ze kterého jsem zaèal okamžitì pálit ze svého bolteru. Výbušné støely pøekrojily nejbližšího chaosového servitora vedví. Za mnou dopadaly ostatní bojovnice a proudem støel zasypávaly široké okolí. Tíla znetvoøená chaosem se hroutila a vybuchovala v gejzírech èerné krve.

Kolem mì se s uširvoucím øevem prohnal von Strömberg, kladivo pozdvihnuté vysoko nad hlavu. Mohutným skokem se dostal daleko pøed nás, kde veškerou silou svých paží udeřil zbraní do zemi pøed sebou.

Èas znovu zmìnil své skupenství a zaèal se táhnout jako med. Strašlivì pomalu jsem vidìl, jak se ze zemi zvedla drobná vlnka, která postupnì nabírala na intenzitì a odhazovala vše co jí stálo v cestì. S úžasem jsem sledoval jak mohutné postavy morových mariòákù padají k zemi a jsou odhazovány jako hadrové panenky, nikteòí padají pøes okraj, kde je ještì ve vzduchu rozèezávaly nedoèkavé drápy démonù, kteøí vyskakovaly vysoko do vzduchu.

„Na zteè ! Do boje, sestry, do boje !“ Vidìl jsem, co je v tuto chvíli potøeba udìlat. Prudce jsem se zvedl a tasil svůj rotomeè. Ostøí zavibrovalo a rozeřvalo se jako by bylo oživlé. Neohlížel jsem se pøes rameno, vidìl jsem, že nepobížím sám.

Tryskem jsem dorazil k prvnímu nepøíteli, shodou okolností mariòákovi ležícímu na zemi, a prudce mu odtrhl èást hrudníku i s rukou od zbytku tíla. Jeho horká krev mì ohodila mohutným cákancem.

Bižel jsem dál a zástupem nepøátel se prodíral k von Strömbergovi, který se svou zbraní ohánìl v mohutných obloucích kolem sebe a drtil každého kdo se dostal do jeho dosahu. Bojový ryk mého oddílu naplnil celou jeskyni a otøásl jejími zdmi.

Náhle se nad bojištím ozval jiný zvuk. Táhlý démoní jek. Zbìsile jsem se osvobodil od nejbližšího nepøitele a rozhlédl se kolem. Na okraj ostrohu se zaèínali drápat bestie dosud uvìznìné dole. Pochopil jsem, proè jsme pøed tím slyšeli štikot zbraní.

S varovným výkøikem jsem se vrhnul vstøíc pøicházející hrozbi. Cestou jsem pøeskakoval tíla roztrhaná støelbou i rotomeèi, tíla která patøila vìtšinou vojákùm Chaosu. Vìtšinou...

K prvnímu z démonù jsem došel když vystrkoval hlavu nad okraj a snažil se vydrápat výš. Prudce jsem máchl zbraní a èistým sekem mu urval hlavu od zbytku tíla. Mrtvola se pomalu skácela nazad a strhla sebou nikolik dalších bestií, které šplhaly nahoru. Na spokojenost jsem ale nemil èas. O nikolik metrù dál se drápaly nahoru další stvùry.

Rozbíhl jsem se k nim ale vidìl jsem, že to nestihnu. Ve chvíli, kdy se první z nich dostala povrch ostrohu, jsem byl teprve v půlce cesty. Démon se postavil na zadní a mohutnì zaøval, jeho hlas pøehlušil i zvuky bitvy za mnou.

Byl tím nejvìtším, kterého jsem kdy vidìl. Odpornì naèervenalý, lesklý od neèistých tekutin, které ho celého pokrývaly a z jejichž smradu tryskaly slzy z náhle oslepených očí. Pak se rozhlédl a jeho pohled se zastavil na mì. Hrùzou jsem zkamenìl.

Démon se pomalu vrátil na všechny ètyøi a vycenil své odporné tesáky. V tu chvíli mì na mysli vytanula von Strömbergova slova a já je pochopil.

Proti Chaosu a zlu v nìm obsaženém není jiné východisko než vìsný boj, který udrží temnotu na uzdì. Vše ostatní je lež.

Démon se mohutnì odrazil a skoèil. S výkøikem jsem odskoèil na stranu a rotomeèem mu v odkrytém boku otevøel rozšklebenou ránu. Bestie se otočila a vrhla se na mì znovu. Rozpøáhl jsem se a udeřil ji rotomeèem pøes grotesknì napodobeninu toho, èemu øíkáme hlava. Lebka úder nevydržela a pukla. Démon mì koneènì padl k nohám.

Prudce jsem se otoèil a spatøil nikolik dalších stvùr jak se rozbíhají lovit další obìti. Chtìl jsem na to køikem upozornit, když tu náhle na mì jiná bestie skoèila. Jediné, co jsem stihl udìlat, bylo, že jsem pøed sebe napøáhl svou zbraò...

Probral jsem se na zemi, opøen o èísi mrtvolu. Pohled jsem mìl zakrytý Celestou, která se nade mnou sklánìla a v ruce držela injektor s povzbuzující tekutinou, kterou mì vstøikovala do žíly na krku. Když zjistila, že jsem se probral, tak se usmála, v oèích únavu a zbytky smutku.

„Vítej zpìt mezi námi, Dariene.“

Bolavým hrdlem jsem se pokusil odpovìdit ale nešlo to, tekutina mì paralyzovala hlasivky. Celesta ale pochopila, vždy to byla bystrá dívka.

„Byl jsi mimo asi pùl hodiny. Skoro jsme ti nenašly, byl jsi úplnì skryt pod tím démonem co jsi ho zabil. Von Strömberg ti už málem odepsal ale my.... Dariene, málem jsi umøel. Tvoje zraninì....“ Hlas jí odumøel. Pohled mì sklouzl na nohy, které mi až do teò zakrývala Celestina hlava. Pochopil jsem, proè jsem je necítil. Žádné nohy jsem nemìl.

Jeptiška se náhle zvedla a pevným hlasem pozdravila nového pøíchozího. Von Strömberg pozdrav opitoval a pokynem ruky ji poslal pryè. Pak si klekl na jedno koleno aby se dostal do mého zorného pohledu. Moc jsem ho nevnímá....nemil jsem nohy. Nemil jsem nohy!

„Mrzák rozhodni nejste. Vitšina z inkvizieních služebníkù nemá všechny své údy vlastní.“

Pøekvapeni jsem vzhlédl. Jak mohl inkvizitor vidít na co myslím ? Von Strömberg mi pohled opitoval s rozhodností v oèích a bez špetky soucitu.

„Vím, že nemůžete mluvit, budu proto pokračovat. Boj jsme vyhráli ale cena byla pøíliš vysoká. Kromì nás dvou zùstaly naživu jen dvì další bojovnice.“

Pohled mi sklouzl na øadu mrtvých til vyrovnaných til vedle mì. Všechny byly odinè do brníní s insigniemi inkvizice.

„I to je malý zázrak,“ pokračoval von Strömberg dál. „Nebýt vašeho zásahu, který demony udržel, nestihli bychom se zbavit zbytku nepøátel dostateènì rychle na to, abychom poté èelili útoku zezadu.“

Zdálo se mi to, nebo se ve von Strömbergovi hlase ozval stín uznání ?

„Nícmèni, ještì není všemu konec. Nyní je nutné znièit vyvolávací teleporty dole i tady nahore, nemluvi o té proklaté líhni.“ Rukou pøitom mávl smírem k obòímu torzu, nehybnì se vznášejícímu za námi.

„Melta-náložè jsou už umístinè ale...jejich odpálení bude problém. Zdejší prostor je s šílenou intenzitou prosycen kacíøskou magií, která brání použití smírovaného pulzního signálu dálkového odpalovaèe. Nikdo tady bude muset zùstat...“ Jeho pohled byl výmluvný.

Von Strömberg mìl pravdu. Mrzák ze mnì rozhodni nebude. Pomalu jsem natáhl ruku a pøijal od nij odpalovací mechanismus.

Inkvizitor vážni pokývl hlavou. „Èekal jsem to. Váš mistr by z vás mìl radost. Z vás i z vašich sester ve zbrani. Rozhodly se tu zùstat s vámi a poskytnout vám poslední pomoc v plniní úkolu.“

Do mozku se mi dostal zvuk nepøíliš vzdálené støelby z bolterù. Zvedl jsem oèi a uvidil Celestu a Adrianu jak lehce tanèí po okraji ostrohu a sestøelují zpít demony, kteøí byli natolik troufalí, že se pokusili vyšplhat nahoru. Pociťil jsem obrovský pocit pých nad jejich oddaností Císaøi i oddílu.

Von Strömberg se zvedl a naposledy na mì upøel svůj zrak. „Sbohem, pane Dariene. Obi• vaše i vašeho oddílu nebude zapomenuta. A co se týèe vaší duše...“ Drobnì se usmál. Vzpomnil jsem si na jeho slova. Pohled i úsmív jsem mu smíle oplatil.

Pak se kolem mì mihl jeho rudý pláš• a inkvizitor byl pryè. Pomalu jsem zaèal poèítat. Pøi padesáti se odmlèel Adrianin bolter a její tilo vzápítí explodovalo v gejzíru krve, vytrysknuvšího z hrudníku, kterým pronikl ostrý dráp jedné z bestií. Celesta obrátila svou zbraò proti novému nebezpeèí a své poslední náboje vyprázdnila do obou til. Pak bolter odhodila a s rozmáchlým gestem tasila svůj rotomeè. Na místi se otoèila a svýma oèima se mi zabodla do mých. Na vteøinu èi dvì se svít zastavil a v mysli se mi zhmotnila cizí myšlenka.

++Buì sbohem, drahý Dariene.++

Vzduchem se proèízl krátký vysoký výkøik a dívka se vrhla do hromady nestvùr, které se jako sni• pøevalili pøes okraj ostrohu.

Vzpomnil jsem si na svoje myšlenky, které mì napadly bihem mého posledního boje. Musel jsem se v duchu usmát.

Von Strömbergova slova jsem plni pochopil až nyní a ne tehdy, jak jsem si mylnì myslel. Proti Chaosu je nutno neustále bojovat....a umít se obítovat. Kdykoliv, kdy by to mohlo pøinést i tu nejmenší výhodu, která se naskytne.

Zmáèkl jsem spouš•.